

LA FESTA DELS MARGINATS

Finalment en podem fer balanç. Efectivament: **Espanya 92** - València 0.

Ara, amb les taronges penjant o definitivament per terra, a pagar els fastos -i nefastos- del publicitat Año de España (ambdues amb ñ, no jugem). Hacienda -ja ho sabeu- somos todos. Cada primavera, més que mai.

D'Obres Públiques, però, ja no diríem el mateix. Ací, amb autopistes de peatge supercares i carreteres saturades -lluny d'autovies públiques i gratuïtes d'altres llocs-, ens regategen solucions dignes i ens en donen de mesquinament puntuals. Per què la variant de Castelló no ha d'incloure Vila-real i Les Alquerries -resseguint l'autopista o, millor, fent-la pública i ampliant-ne un carril si cal- i ens ha de separar per sempre del cor de La Plana? No contribuïm prou? No ens mereixem més? Que han fet els "nostres" polítics?

Som en any electoral. Però n'hi ha qui els vots valencians deu considerarlos segurs. Perquè fa ben poc per guanyar-se'ls.

De Segona B

Mentre s'han volatitzat milers de milions invertits enguany passat a l'illa de La Cartuja, L'AVE Madrid-Sevilla es preveu connectar-lo a la xarxa europea amb una Y grega que, via Saragossa, unirà Madrid amb Irun i Portbou -per Barcelona és inevitable que passe- i, en definitiva, Andalusia/La Manxa -i Lisboa/Extremadura, i encara Valladolid, nous itineraris a Madrid programats- amb Berlín i, sota el Canal de la Mànega (la Mancha per als sabuts), amb Londres. Tot, d'una qualitat de primera especial, ample internacional i velocitat superior als tres-cents quilòmetres/hora, que ens costarà una pasta gansa sense comptar eventuals comissions negres. No sé siemens-plique.

Per contra, el País Valencià se'n queda despenjat. Potser l'arc mediterrani -nou eufemisme a l'ús per a designar els

inevitables països catalans de l'antifranquisme i la transició- no té, a ulls espanyols, prou empena productiva ni tarannà exportador. O és qüestió de casta i netedat de sang? Qui sap! El fet és que únicament es contempla l'enllaç València-Barcelona amb un trenet molt més lent, d'ample espanyol i poc fonament. Qui vol avui projectes d'ample espanyol?. El futur és Europa. I ens en poden deixar fora si no ens espanyolem.

I és que seguim vivint en un estat castellà -español, ells li diuen- i no precisament de convidats. Ni es molesten a amagar-ho. De mostra, un botonet.

A quasi vint anys de la mort del dictador -quan, després de quaranta anys de menyspreus i marginació, pensàvem que era possible un estat de tots, i de tots iguals- han canviat ben poc. Diuen que potser serà permés que, un dia a l'any, en una futura comissió d'autonomies del Senat, amb traducció simultània, els respectius presidents puguin parlar a la cambra en les seves llengües pròpies distintes del castellà -perdò, español. Sí, sí, en las "Lenguas vernaculares, del antro, la cueva...", com ens etiquetava el professor Tierno, al Mindoro de Castelló, la primavera del 77 -si això ho deia un tendre, què no pensaran els durs!.

No ha estat gens fàcil acceptar la qüestió a tràmit. El senador del P.P. i procurador a les corts franquistes per la "província de Castellón", **camarada José Miguel Ortí Bordàs** -del segon cognom no en dubtem gens- va dedicar molt de temps a oposar-s'hi aferrissadament i ens en va dir de tots els colors, tret del blau, que és el seu de tota la vida, com a portaveu del seu grup parlamentari. Sembla que la consigna no ha

variati: **Asnar, rebusnar y dar cosses**. I encara pretenen governar amb Pujol a Madrid!. Molt m'enganyaré o trobaran Roca.

Un dia a l'any! Com qui espera la festa del sant.

Festa Plena

El matí del dia assenyalat, ses senyories autonòmiques assistiran, molt probablement, a una actuació especial dels **coros y danzas** abans de la S.F. de F.E. i ara integrats al ministeri de cultura, don Jordi Solé, i, en cas de major devoció, a una missa folk antològica -cumbaià, luba, flamenca..., tot ben barrejat, un pessic de pebre i un polset de sal-.

Acabada la sessió d'estiraments, sauna i piscina quotidiana, el vermut: mariscada galega i vins de Rioja, i tot seguit l'esmorzar, que, com a Madrid el sol ix més tard i no hi ha costum d'alçar-se tan d'hora, és el dinar. Paella, fabada o gaspatxo, a triar -ací un observador atent ja pot vore, en cada cas, per on bufen els vents-. De seguida, pisto, marmitako o botifarra amb mongetes -ara els vents poden ser devastadors si les simpaties asturianes i catalanes entren en conjunció-. De postres, plàtans, sobaos i ensaimada. Tot adobat amb caves, brandis i patxarans. Café de Colombia -per allò dels **païses hermanos**- o achicoria mesetària. Sal de Heno.

En acabant, engalanats amb els respectius vestits regionals, a la comissió a pegar la becadeta. I que parlen en llatí, si volen.

Com l'evangeli del dia anava d'allò de "Los últimos serán los primeros", començarà el president de la comodat blavensiana. El lermacari, traient-se el discurs de la faixa i aclarint-se la gola amb parsimoniosa solemnitat, inaugura la sessió tan esperada. S'acosta el micro, obri la boca i diu:

"Siñoras i siñores senadores:

Pera ofrenar nuevas glorias aspaña, nuestra requión supo luchar.

Nosotros, para seguir la tradisión y que nos entiendan todos los que no conosen el dulce lemostín, que guardamos siempre muy dentro del corasón pa que no se resfríe, aprovechando que somos coofisialmente melingües i tal i como acostumbro hasta en mi propia tierra Mediterrània, les hablarè en la lengua del imperio, democrático, hasia Dios... sabe donde".

Fins al mateix Canal Nueve de l'A-madiós se li van fondre els ploms.